

Lone Dybkjær (RV):

Jeg beklager, hvis fru Hanne Thanning Jacobsen opfattede det som en manuduktion, det var slet ikke meningen. Det var mere et forsøg på at forklare, hvilke motiver vi andre havde, dengang vi indgik forliget om overgangsordningerne.

Glønborg (KRF):

Som det fremgår, er Kristeligt Folkeparti ikke part i aftalen af 17. maj 1991, som skal forlænges med 2 år, og grundene hertil skal jeg ikke repetere. Men vi plejer ikke at være dem, der stikker kæppe i hjulet, når tingene skal fungere i det daglige, så naturligvis vil vi ikke modsætte os, at man forlænger ordningen, når man må erkende, at det ikke er lykkedes at få gennemført det, som aftalen egentlig gik ud på, men at der måske er håb om, at vi kan få det hele strikket sammen på en bedre måde. Med den holdning vil vi gå ind i udvalgsarbejdet.

Når vi snakker om disse godtgørelsesdage, kan jeg ikke lade være med endnu en gang at gøre opmærksom på – hvis fru Lone Dybkjær vil tillade arbejdsministeren at høre efter – at ordningen er noget uretfærdig over for visse brancher. Og endnu en gang må jeg sige, at forudsætningen for, at Kristeligt Folkeparti vil gå ind i aftalen er altså, at man finder ud af at tage hensyn til de brancher, som ikke selv kan gøre for, at man af og til må sende folk hjem midlertidigt. Så er det sagt klart og tydeligt endnu en gang!

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Tak til de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslaget, som vi jo meget gerne skal have vedtaget, inden Folketinget tager hjem til jul. Det er nemlig forudsætningen for, at tingene kan fungere efter den 1. januar 1993.

Hr. Ole Vagn Christensen havde nogle kritiske bemærkninger vedrørende mine reaktioner eller mangel på samme i forbindelse med resultatet af den undersøgelse, som jeg sendte til forligspartierne i september 1992. Dette resultat vil nu blive offentliggjort, og det første, der vil ske herefter, er, at vi afæsker parterne på arbejdsmarkedet deres mening i Landsarbejdsmødet. På den måde kan vi få et fingerpeg om, hvad vi videre skal tage fat på i den anledning.

Hr. Poul Nødgaard var noget kritisk, og det skal hr. Poul Nødgaard naturligvis også have lov til at være. Hr. Poul Nødgaard spurgte om den egentlige årsag til, at vi ikke får etableret denne fonds- eller forsikringsordning, og det vil jeg godt give en kort forklaring på.

For det første er meningen med en sådan ordning jo at hjælpe arbejdsgiverne, specielt de arbejdsgivere, som ville blive hårdt ramt af første og anden hjemsendelsesledighedsdag, når de selv skal betale for dem. Ikke desto mindre har jeg kunnet konstatere, at arbejdsgiverne hverken vil se eller høre noget om en sådan fondskonstruktion, de ønsker den simpelt hen ikke, og det er jo i og for sig et stærkt argument. Vi tilbyder altså at frelse arbejdsgiverne på en ganske bestemt måde, og arbejdsgiverne siger, at de vil aldeles ikke frelses og i hvert fald slet ikke på den måde.

Dernæst ville en sådan ordning være meget bureaukratisk. Den ville jo medføre, at man skulle opkræve et eller andet beløb fra samtlige arbejdsgivere, og disse midler skulle sættes ind i en fondskonstruktion og herefter udbetales til de arbejdsgivere, hvis medarbejdere har mange hjemsendelsesdage. Det ville være meget bureaukratisk, og det ville i øvrigt også være dyrt. I første ombæring troede jeg, at en sådan ordning kunne klares for ca. 7 mio. kr. om året, men de sidste oplysninger, jeg har fået, tyder på, at den vil koste omkring 10 mio. kr. Og når der skal omfordeles et beløb, som vel nok er i underkanten af 100 mio. kr., vil det sige, at bureaukratiet og omkostningerne sammenholdt med ordningens formål slet ikke hænger sammen, er helt ude af proportioner.

Det er altså årsagen til, at vi ikke har kunnet finde en model, som jeg har kunnet anbefale partierne, og det er årsagen til, at vi nu forlænger overgangsordningen. Formuleringen er ganske præcis, ordningen fortsætter, indtil hele forligsperioden er udløbet, ganske som det blev aftalt ved 17. maj-forliget, men dog på en sådan måde, at hvis der bliver etableret en fonds- eller forsikringsordning, stopper overgangsordningen naturligvis samtidig hermed. Der er altså ikke definitivt taget afsked med fondskonstruktionen.

Endelig spørger hr. Poul Nødgaard om de statslige penge i ordningen. Det er jo sådan, at staten har ganske betragtelige udgifter til overgangsordningen, og disse udgifter ville falde